

ἐθνικὸν ἐγωῖσμόν ἐν ὀνόματι τῆς καθολικῆς κοινω-
νίας τῶν τε θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων. Σήμερον δὲν
πιστεύουσι πλέον ὅτι ἡ μὲν ἀρχαιότης ἀνταποκρίνε-
ται εἰς τὴν παιδικὴν τῆς ἀνθρωπότητος ἡλικίαν, ὁ
δὲ μεσαίων εἰς τὴν νεανικὴν καὶ οἱ νεώτεροι χρόνοι
εἰς τὴν ἀνδρικήν· ἀλλὰ δυστυχῶς μέχρι τῆς στιγ-
μῆς ταύτης δὲν ἐξετιμῆθησαν δεόντως μέχρι τίνος
βαθμοῦ εἶχεν ἐπεκτείνει τὴν συναδέλφωσιν τῶν ἑ-
θνῶν ὁ ἀρχαῖος Ἑλληνισμός διὰ τοῦ ἀποικιακοῦ συ-
στήματος καὶ διὰ τῶν εὐρειῶν κυβερνητικῶν ἀρχῶν
αἵτινες εἶχον ἐπικρατήσει ἐπὶ τῶν Ἀλεξανδρινῶν
χρόνων, ὁπότε Ἕλληνες, Ἰουδαῖοι, Παφλαγόνες,
Λυδοί, Αἰγύπτιοι ἐθεωροῦντο ὡς ἀδελφοί, ὁπότε ἡ
Παλαιστίνη καὶ ἡ Συρία ἐν γένει ἔβριθεν Ἑλληνικῶν
πόλεων καὶ Ἑλληνιστῶν συνηδελφωμένων μετὰ τῶν
πνευματικῶς ὑπερόχων αὐτῶν Ἑλλήνων ἐν ὀνόματι
τῆς καλλιτεχνίας, τῆς φιλοσοφίας καὶ ἰδίᾳ τῶν με-
γάλων ἡθικῶν τῆς Στοᾶς δογμάτων.

Πῶς εἶναι δὲ τῶνόντι δυνατόν νὰ πιστεῦνται ἀκό-
μη ὑπὸ τινων ὅτι ἡ ἀποκλειστικότης τῶν Ἑλλήνων
ὡς πάντας τοὺς ξένους βαρβάρους ἡγουμένων καὶ
καλούντων ἀποτελεῖ ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ιδέας τῆς
ἀνθρωπίνης συναδελφώσεως; Δὲν μετεχειρίσθησαν
ὡς ἀδελφοὺς καὶ οἰκείους πάντας ὅσοι κατὰ τὸν Ἰ-
σοκράτη μετέσχον τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας; δὲν ἐ-
γένοντο πράγματι ἀδελφοὶ ὅσοι Ἀσιανοὶ ἐξεπαιδεύ-
θησαν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ παιδεῖᾳ καὶ γλώσσει, ὅσοι
τούτέσιν αὐτοδικαίως ἐπαύσαντο καλεῖσθαι καὶ θεω-
ρεῖσθαι βάρβαροι εὐθὺς ἅμα ἀψάμενοι τῶν Ἑλληνι-
κῶν γραμμάτων; Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν ἄλλως γε-
νέσθαι; Ἡ καλλιτεχνία καὶ ἡ φιλολογία τῶν ἡμέ-